

(Ἡ ζωὴ τῆς ὠραιότερας γυναίκας τῶν αἰῶνων, γραμμὲν ἀπὸ τὸν Γάλλο ἱστορικὸ Φούνκ Μπραντάνο)

((Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου))

—Ἐκτόρα, ἔσένα ἀγαποῦσα πῶς πολὺ ἀπὸ τοὺς κουινιάδους μου... Γιατὶ ἐγώ, ἡ καταραμένη, νὰ μὴν πεθάνω πρὶν ἀπὸ σένα; Δέκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴ μέρα πού ἀφησα τὴν πατρίδα μου γιὰ ναρθῶ ἐδῶ. Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἄκουσα ἀπὸ τὸ ὄνομα σου ἔναν κακὸ λόγο, μιὰ κακὴ λέξι. Καὶ ἂν καμμιά φορὰ δυσαρεσιόμουν μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς κουινιάδους μου ἢ τίς κουινιάδες μου — γιατί ὁ πεθερός μου ἔδειχνε πάντα πατρικὴ καλωσύνη σὲ μένα — ἐρχόσουν ἐσὺ νὰ μὲ καθουχάσης, λέγοντάς μου λόγια γλυκά. Γι' αὐτὸ σὲ κλαίω τώρα ἀπὸ τὰ τρισβαθὰ τῆς καρδιάς μου. Δὲν θάχω πειὰ, τώρα πού πέθανες ἐσὺ, κανένα φίλο μέσα στὴν μεγάλη Τροία καὶ καθέννας θ' ἀπομακρύνεται ἀπὸ μένα μὲ φρίκη.

Αὐτὰ εἶπε ἡ Ἐλένη πλημμυρισμένη ἀπὸ δάκρυα, ἐνῶ ὁ λαὸς στέναζε γύρω.

Τέλος, ὁ γέρο-Πρίαμος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του τοῦ, φώναξε:

—Ἰψώστε μέσα στὴν πόλι ἕνα τεράστιο σωρὸ ἀπὸ ξύλα. Γιὰ τὴ στιγμὴ, δὲν ἔχουμε κανένα φόβο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Ὁ Ἀχιλλεὺς μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἐπιτεθῆ πρὶν περάσουν δώδεκα ἡμέρες.

Πραγματικὰ, ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχε παραχωρήσει στοὺς Τρῶες τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀνακωχὴ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κηδεύσουν εἰρηνικὰ τὸν νικημένο ἐχθρὸ του. Ἐπὶ ἑννέα λοιπὸν ἡμέρες οἱ Τρῶες σώριαζαν ξύλα στὴν Πέργαμο καὶ σχημάτισαν ἔτσι μιὰ τεράστια πυραμίδα, στὴν ὁποία ἔβαλαν φωτιά, ἀφοῦ προηγουμένως τοποθέτησαν ἐπάνω στὴν κορυφὴ τῆς τὸ πῶμα τοῦ ἥρωος. Τὴ δεκάτη μέρα ἔσβυσαν τὴ φωτιά χύνοντας σ' αὐτὴ κρασί καὶ οἱ φίλοι κ' οἱ συμπολεμιστὰί τοῦ ἥρωος, μάζεψαν τὰ κόκκαλά του χύνοντας πικρὰ δάκρυα.

Κατόπιν ἔβαλαν τὰ ὀσῆα σὲ μιὰ χρυσοῦ ὕδρια, τὴν τύλιξαν μὲ πορφύρα καὶ τὴν τοποθέτησαν σ' ἕνα βαθὺ λάκκο πού τὸν σκέπασαν μὲ τετράγωνες πλάκες.

Ἐπει' ἀπὸ αὐτό, φίλοι καὶ συμπολεμιστὰί τοῦ Ἐκτορος πῆγαν στὸ παλάτι γιὰ νὰ καθήσουν στὸ ἐπικῆδειο τραπέζι πού παρέθετε ὁ Πρίαμος.

Ἐτσι τελείωσε ἡ κηδεὶα τοῦ Ἐκτορος κ' ἔτσι τελειώνει ἡ «Ἰλιάς» τοῦ Ὀμήρου. Μὰ ἡ συνέχεια τῆς ζωῆς τῆς Ἐλένης ἐξιστορεῖται στὴν «Ὀδύσεια» καὶ στὶς ὁμηρικὲς παραδόσεις.

Ὁ θεὸς Πάρις, ὁ ἀγαπημένος τῆς Ξανθῆς Ἀφροδίτης, δὲν ἄργησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀδελφὸ του Ἐκτορα στὸν Ἄδη: ὁ Φιλοκτήτης, ὁ πῶς ἐπιδέξιος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τοξότας, ὀπλισμένος μὲ τὰ θέλη τοῦ ἡμιθέου Ἡρακλέους, τὰ ὁποῖα ἦσαν δηλητηριασμένα μὲ τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ὑδρας, τὸν σκότωσε μιὰ μέρα τρυπώντας τον μ' ἕνα ἀπὸ τὰ θέλη αὐτά.

Ἐτσι ἡ Ἐλένη θρέθηκε γιὰ τρίτη φορὰ χήρα, ἂν λογαριάσουμε τὸν χωρισμὸ τῆς μὲ τὸν Μενέλαο ὡς χηρεία.

«Ὅταν ὁ Πάρις θάφτηκε στοὺς κόλπους τῆς μητέρας-γῆς—λέει ἡ ἴδια— καὶ ὁ θάνατός του διάλυσε τὸν γάμο πού μᾶς ἐπέβαλε μιὰ θεά, κατάλαβα πὼς ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ παλάτι του καὶ νὰ καταφύγω στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων, πράγμα πού τὸ ἐπιχείρησα ἀμέσως. Μάρτυρές μου οἱ φύλακες τῶν πυλῶν τῆς Τροίας καὶ οἱ σκοποὶ οἱ τοποθετημένοι ἐπάνω στὰ τείχη πού μ' ἐπίασαν πολλές φορές νὰ γλυστράω ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν τειχῶν, κρεμασμένη σ' ἕνα σκοινί... Τέλος, ἕνας τέ-

ταρτος συζυγος, ὁ Δηίφοβος μ' ἀπήγαγε διὰ τῆς βίας καὶ μὲ παντρεύτηκε...»

Πραγματικὰ τάχα, ὁ Δηίφοβος ἀπήγαγε διὰ τῆς βίας καὶ παντρεύτηκε τὴν ὠραία Ἐλένη;

Ὁ Δηίφοβος ἦταν ὁ πῶς ἀνδρείος ἀπὸ τοὺς γιουὺς τοῦ Πριάμου μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἐκτορος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ θάνατος τοῦ Πριάμου εἶχε προκαλέσει γύρω ἀπὸ τὴν Ἐλένη τίς μεγαλύτερες ἐρωτικὲς ἀντιζηλίαι, ὁ γέρο-Πρίαμος γιὰ ν' ἀποφύγη τίς αἰματηρὲς συμπλοκὲς, ὠρῖσε τὴν Ἐλένη ὡς ἔπαθλο ἑνὸς ἀγῶνος ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὁ Δηίφοβος θῆκε νικητής.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ μᾶς εἶνε γνωστὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους σχολιαστὰς τοῦ Ὀμήρου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν στὴν διάθεσί τους τίς ἐπικὲς παραδόσεις πού χάθηκαν σήμερα. Οἱ σχολιασταὶ μάλιστα προσθέτουν ὅτι τὴν Ἐλένην ἡ ὠμορφιά τῆς Ἐλένης καὶ ἡ ἀκατανίκητη γοητεία τῆς, ὡστε ἕνας ἀπὸ τοὺς γιουὺς τοῦ Πριάμου, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν, εἶχε καμμιά πενηνταρὶα παιδιὰ, ἔξαλλος ἀπὸ τὴ ζήλεια του, γιατί τὴν ἐπῆρε ὁ ἀδελφός του Δηίφοβος θῆκε ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Τροίας καὶ πῆγε κ' ἐνώθηκε μὲ τοὺς Ἕλληνες γιὰ νὰ συντελέσῃ κ' αὐτὸς στὴν καταστροφὴ τῆς πατρίδας του.

Στὸ θαυμάσιο ἱστορικὸ λεξικὸ του, ὁ Γάλλος Πέτρος Μπαίλ παρατηρεῖ, σχετικῶς μὲ τὸν καινούργιο αὐτὸ γάμο τῆς Ἐλένης καὶ τίς ἀντιζηλίαι πού προκάλεσε, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Ἐλένη ζύγωνε τὰ ἑβδομήντα τῆς χρόνια. Μὰ ἡ ὠραιότερη τῶν γυναικῶν ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ λάμπη μὲ μιὰ ἀσυγκριτὴ νεανικὴ ἀκτινοβολία καὶ ἡ ὠμορφιά τῆς κ' ἡ γοητεία τῆς θάμπωναν.

Καὶ φτάνουμε ἔτσι στὸ τέλος τῆς ἀτελείωτης αὐτῆς πολιορκίας. Τὸ Ἴλιον κυριεύθηκε χάρις στὸ πονηρὸ τέχνασμα τοῦ Ὀδυσσεὺς: τὸν περιφίμο Δούρειο ἵππο μὲ τίς γιγαίαιες διαστάσεις μέσα στὸν ὁποῖο εἶχαν κλειστῆ οἱ γενναίτεροι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας πολεμιστὰς. Ἡ στρατιὰ τῶν Ἑλλήνων, προσιτοιμένη ὅτι ἔλυσε τὴν πολιορκία τῆς Τροίας, ἐγκατέλειψε τὸν Δούρειο ἵππο κάτω ἀπὸ τ' ἀπόρητα τείχη τῆς ὡς προσφύρα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε λάψει νὰ τοὺς προστατεύῃ οὔτε στιγμὴ καθ' ὅλην τὴ διάρκεια τῆς ἐκστρατείας.

Ὁ Εὐριπίδης στὴν τραγωδία του «Ἡ Τρώισσες» διηγεῖται μὲ τὰ πῶς ὠραιότερα λόγια τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο τοῦ ἀπατηλοῦ τροπαίου:

«Ἦ Μοῦσα! λέει μιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες τῆς Τροίας. Ἐμπνευσέ μου μὲ δάκρυα ἕνα καινούργιο πένθος ὕμνο γιὰ τίς δυστυχίας τῆς Τροίας. Θὰ κάνω ν' ἀντηχήσῃ ἕνα ὄνομα πρὸς τιμὴν τῆς... Θὰ πῶ πὼς τὸ τεράστιο ξύλινο ἄλογο προκάλεσε τὴν καταστροφὴ τῆς πατρίδας μου καὶ μ' ὑπόταξε στὴν ἐξουσία τῶν Ἑλλήνων... Βλέποντας τὸ χρυσοσέλλωτο αὐτὸ ἄλογο οἱ Τρῶες ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν τειχῶν, ἐβγάζαν κραυγὲς χαρᾶς καὶ φώναζαν: «Γιὰ ν' ἀνταμειθοῦμε γιὰ τίς σκληρὲς δοκιμασίες πού ὑποφέραμε, ἂς τρέξουμε νὰ μπᾶσουμε μέσα στὰ τείχη μας τὴν ἱερὴ προσφορά πού ἔκαναν οἱ ἐχθροὶ μας στὴ θεὰ Ἀθηνᾶ, τὴν κόρη τοῦ Διός. Ἄς μὴ μείνη μεταξὺ μας, οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδί, οὔτε γέρος πού νὰ μὴ θῆ γρήγορα ἀπὸ τὸ σπῆτι του!» Κ' ἐνεθάρρυναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τραγούδια χαρᾶς; γιὰ νὰ τέσουν στὴν ὑπουλὴ παγίδα πού θὰ προκαλοῦσε τὴ δυστυχία μας».

Παρακάτω, μιὰ ἄλλη γυναῖκα τῆς Τροίας ἐξακολουθεῖ:

Ἐσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀσύγκριτη αὐτὴ γυναῖκα.

«Κ' οί Τρῶες ἔτρεξαν στίς πύλες τῆς πόλεως, κρατῶντας πυρσούς γιά νά πάρουν καί νά προσφέρουν αὐτοί στήν Ἀθηνά τὸ ξύλινο ἄλογο, ἐλπίζοντας πῶς ἔτσι θά ἐξασφάλιζαν τὴν προστασία τῆς γιά πάντα. Τὸ ἔδεσαν μὲ σχοινί κι' ἀπὸ τίς πύλες τῆς πόλεως πού ἀνοιξαν διάπλατα τὸ ἔσυραν μέσα ὡς τὸν ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅλοι γελοῦσαν καί τραγουδοῦσαν ὡς ὅτου ἡ νύχτα ἀπλώθηκε κι' ὅλοι τραβήχτηκαν στὰ σπίτια τους γιά νά κοιμηθοῦν».

«Κι' ἐγὼ — προσθέτει συνεχίζοντας μιὰ τρίτη γυναῖκα τῆς Τροίας — τιμοῦσα μὲ τοὺς χοροὺς μου τὴν Ἀρτέμιδα, ὅταν ἕνας ἀλαλαγμὸς θανάτου ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴν πόλι, μπαίνοντας μέσα σπῖτια. Τὰ παιδιὰ φοβισμένα πιανόντουσαν μὲ τὰ τρεμάμενα χέρια τους ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς μητέρας τους κ' οἱ Ἕλληνες ξεχύθησαν ἀπὸ τὸ ἄλογο, σκορπίζοντας τὸν θάνατο στοὺς ἀνύπεπτους Τρῶες καί τὸ πένθος στήν ἀτυχὴ πατρίδα».

* * *

Ἔτσι ἡ Τροία κυριεύθηκε καί ὁ Διίφοβος σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Μενέλαο. Μπερδεμένη μαζὺ μὲ τίς ἄλλες γυναῖκες τῆς Τροίας, χαμένη μέσα στὸ πλῆθος, ἡ Ἑλένη μεταφέρθηκε στήν ἀκτὴ, κοντὰ στὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ὠμορφιά τῆς προκαλοῦσε τὸν θαυμασμό τῶν ἄλλων γυναικῶν αἰχμαλώτων, κι' αὐτῆς ἀκόμα τῆς Βρυσηίδος, τῆς φίλης τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἐξάφνα τότε παρουσιάστηκε ὁ Μενέλαος μὲ τὸ σπαθί στὸ χέρι. Βράζοντας ἀπὸ ὄργη, ἀφοῦ σκότωσε τὸν τέταρτο σύζυγό τῆς, θέλησε νά σκοτώσῃ καί τὴν ἴδια. Μὰ καθὼς ἀντίκρουσε τὴν τόση ὠμορφία τῆς, ὠμορφιά τελεία καί γαλήνια, τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά, τὸ καθαρὸ γαλάζιο βλέμμα τῆς, τὸν θεῖο τῆς τράχηλο, τὰ μπράτσα τῆς τὰ καμωμένα γιά ἐρωτικά ἀγκαλιάσματα, κάθε ἐπιθυμία ἐκδικήσεως διαλύθηκε. Πέταξε μακριὰ τὸ σπαθί του κι' ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του τὴν ἀσύγκριτη γυναῖκα πού θά ξαναγινοῦσαν σύζυγός του, γιά πάντα αὐτὴ τῆ φορα.

—Μιὰ κι' ἔγινες κύριος τῆς Τροίας—τοῦ εἶπε ὁ Πηλεὺς, ὁ πατέρας τοῦ Ἀχιλλέως — ὄχι μόνο δὲν ἐσκότωσες τὴν προδότρα σκύλλα, μὰ μόλις ἐκείνη σοῦ ἀνῶκε τὴν ἀγκαλιά τῆς, πέταξες μακριὰ τὸ σπαθί σου καί ρίχθηκες μέσα σ' αὐτή.

Οἱ μετὰ τὸν Ὀμηρο ποιεῖται παριστάνουν τοὺς Ἕλληνες ἀρχηγούς νά ὀδηγοῦν πρὸς τὰ πλοῖα τους τίς ἐπίσημες αἰχμαλώτους των, τίς ὁποῖες θά ἔπαιρναν μαζὺ τους στήν Ἑλλάδα: ὁ Ἀγαμέμνων ὀδηγοῦσε τὴν ὠραία καί μοιραία Κασσάνδρα, προφήτισσα τῆς δυστυχίας μὲ τὴν ὁποία ἦταν ἐρωτευμένος τρελλὰ κ' ἡ ὁποία θά γινόταν αἰτία τοῦ θανάτου, ὁ Νεοπτόλεμος ἔσερνε πίσω του τὴν εὐγενική κι' ἐνάρετη Ἀνδρομάχη, κι' ὁ Ὀδυσσεὺς τὴ σοβαρὴ καί λίγο γκρινιάρρα Ἐκάθη, τὴ μητέρα τοῦ Ἐκτορος καί τοῦ Πάριδος.

Λυγμοὶ καί θρῆνοι ἀντηχοῦσαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν αἰχμαλώτων. Μονάχα ἡ Ἑλένη δὲν ἔκλαιγε. Ἡ συστολή ἀπλώνοταν μέσα στὰ γαλάζια τῆς μάτια κι' ἔκανε νὰ κοκκινίζουν τὰ τριανταφυλλένια τῆς μάγουλα. Γιατὶ πένθιμες σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τὴν καρδιά τῆς. Φοβόταν μήπως μόλις θ' ἀνέβαινε στὰ καράβια, τὴν κακομεταχειριστοῦν οἱ Ἕλληνες. Γι' αὐτό, μέσα στὸ στήθος τῆς, ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ.

Σκεπασμένη μ' ἕνα πέπλο, ἡ Ἑλένη θάδιζε σιωπηλὴ πίσω ἀπὸ τὸν σύζυγό τῆς. Ὁ πέπλος ἔκρυβε τὰ μάγουλά τῆς πού ἦσαν κόκκινα ἀπὸ τὴν ντροπή.

Προχωροῦσε πρώτη, ἀνάμεσα στίς γυναῖκες αἰχμαλώτους. Στὸ πέρασμά τῆς οἱ πολεμιστὰὶ ἀπομέναν θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν λάμψη τῆς, ἀπὸ τὴν χάρι τῆς καί ἀπὸ τὴν τελεία ὠμορφιά τῆς.

Ὅλοι τους, βλέποντάς τὴν καταλάβαιναν πῶς ἦταν ἡ γυναῖκα πού προκαλοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη τίς ἐπιθυμίες τους. Κι' ὅλοι ἀπλώναν πρὸς αὐτὴν τὰ χέρια τους...

Συγχρόνως οἱ Τρῶες πού τὴν ἔβλεπαν, ψιθύριζαν κι' αὐτοί: «Δὲν εἶνε δύσκολο νά καταλάβῃ κανεὶς ὅτι γιά μιὰ τέτοια γυναῖκα ἕνας ὀλόκληρος λαὸς ὑπέφερε τόσα κακά.

Ἔτσι, μαγεύοντας ὄλους τοὺς ἄνδρες, ἡ Ἑλένη ξαναγύρισε στὴ

Σπάρτη, ὄχι πειὰ σὰν αἰχμάλωτος, μὰ σὰν θριαμβεύτρια, ἔ πάνω σ' ἕνα πλούσιο ἄρμα μὲ τέσσερα ἄλογα, τοῦ ὁποιοῦ ἡ κρατοῦσε τὰ ἦνία μὲ ὕφος βασιλικό.

Ἡ Ἑλένη στὴ Σπάρτη ξανάρχισε κοντὰ στὸν δεύτερο σύζυγό τῆς πού εἶχε γίνει τώρα πέμπτος, μιὰ ζωὴ ἡσυχῆ, κανονικῆ, καλῆς οἰκοδεσποίνης, περιστοιχισμένης ἀπὸ τὸν σεβασμὸ, τὸν ὁποῖο ἡ ὠμορφιά τῆς προκαλοῦσε σὲ ὄλους.

Ξαναβρίσκομε τὴν Ἑλένη, στήν «Ὀδύσεια» κοντὰ στὸν σύζυγό της Μενέλαο, βασιλέα τῆς Σπάρτης. Τὴ βρίσκουμε λίγο διαφορετικὴ ἀπ' ὅ,τι τὴν παρουσιάζει ὁ ἴδιος ὁ Ὀμηρὸς, σὴν «Ἰλιάδα», ὄχι γιὰτις ἄλλαξε ἡ ἴδια, μὰ γιὰτις μὲ τὰ χρόνια ἄλλαξε ὁ ποιητὴς κι' ἔβλεπε διαφορετικὰ τὰ πράγματα.

Ἡ ὠραιότερα τῶν γυναικῶν δὲν ἔχει πειὰ αὐτὸ το ἀπὸ μεγαλείο κι' αὐτὴ τὴ γαλήνια μεγαλοπρέπεια, τὴν ὁποία εὐχόμε ποτέ, καί ὅταν ἀκόμα βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά τῶν ἐρωτικῶν τῆς. Δὲν εἶνε πειὰ ἡ ἀπαθὴς καί μοιραία ἐμφύχωσης τῆς ὠμορφιάς καί τῶν χαρίτων τῆς γυναικός, ἔργον τῶν θεῶν.

Ἡ «Ὀδύσεια» μᾶς παρουσιάζει μιὰ Ἑλένη γεμάτη γυναικείες πονηρίες καί πανουργίες. Μὰ, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἡ γυναῖκα τοῦ Μενελάου ἐξακολουθοῦσε νά παραμένῃ ὑποδειγματικὴ οἰκοδεσποίνα, ἀσύγκριτη στὸν ἀργαλειό, στὸ κέντημα καί στήν περιποίησι τῶν ξένων πού φιλοξενοῦσε κάθε τόσο ὁ σύζυγός της, στὸ παλάτι τῆς. Ἡ κόρη τῆς Ἑρμιόνη, γιά τὴν ὁποία φρονιζε μὲ στοργή, τὴν ἔκανε νά ξεχνᾷ ὄλους τοὺς πόνους καί τίς δυστυχίες, πού φιλοξενοῦσε κάθε τόσο ὁ σύζυγός τῆς στὸ παλάτι τῆς. Ἡ κόρη τῆς Ἑρμιόνη, γιά τὴν ὁποία φρόντιζε μὲ στοργή, τὴν ἔκανε νά ξεχνᾷ ὄλους τοὺς πόνους καί τίς δυστυχίες, πού χωρὶς νά θέλῃ, σκόρπισε γύρω τῆς.

* * *

Εἶνε γνωστὸ πῶς ὁ Ὀδυσσεὺς περιπλανήθηκε ἐπὶ χρόνια ὀλόκληρα πρὶν ξαναγυρίσῃ ἀπὸ τὴν Τροία στήν πατρίδα του Ἰθάκη, ὅπου ἦταν βασιλεὺς. Ὁ Ποσειδῶν, φίλος καί προστάτης τῶν Τρώων, ἀναστάτωσε τίς θάλασσες, μόλις τὸ καράβι τοῦ ἔκανε νά προχωρήσῃ σ' αὐτές. Συγχρόνως ὁ γυιὸς τοῦ Τηλέμαχος, ἀνήσυχος γιά τὴν τύχη τοῦ πατέρα του, ξεκίνησε κι' αὐτὸς, ἀναζητώντας τον.

Ἔτσι ἐφθασε στήν Πύλο, ὅπου βασιλεῦε ὁ συνετὸς Νέστωρ, φίλος στενὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς. Μὰ ὁ Νέστωρ δὲν μπόρεσε νά τοῦ δώσῃ καμμιά πληροφορία χρήσιμη καί συμβούλευσε τὸν Τηλέμαχο νά πάῃ στὴ Σπάρτη, στὸν βασιλέα Μενέλαο, γιὰτις ἴσως ἔκεινος θά μπορούσε νά τὸν πληροφορήσῃ γιά τὸν Ὀδυσσεῖα. Τοῦ

ἔδωσε μάλιστα καί τὸν γυιὸ τοῦ Πεισίστρατο ὡς σύντροφο τοῦ ταξιδιοῦ του.

Ἔτσι οἱ δυὸ νέοι ξεκίνησαν κι' ἔφτασαν στὴ Σπάρτη, ὅπου ὁ Μενέλαος κ' ἡ σύζυγός του Ἑλένη τοὺς ἔκαναν τὴν πιὸ ἐγκάρδια ὑποδοχή.

Ἡ Ἑλένη, ὅπως λέει ὁ ποιητὴς, ἤξερε τὸ μυστικὸ ἐνὸς θαυμαστοῦ ποτοῦ πού μόλις τὸ ἔρριχνε στὴν ἀρχὴ τοῦ συμπόσιου, στὸ κύπελλο ἐνὸς συνδαιτητή, μιὰ ἀπέραντη χαρὰ κ' ἰκανοποιήσις πλημμύριζε τὴν ψυχὴ του καί ξεχνοῦσε ἀμέσως ὄλα του τ' ἀγαπημένα πρόσωπα κι' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς γονεῖς του. Μὰ εἶνε πιθανὸν αὐτὸ τὸ θεῖο ποτὸ νά μιν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ὠμορφιά, τὴ γοητεία καί τὴ χάρι τῆς ἴδιας τῆς Ἑλένης.

Μόλις ἐφθασαν οἱ δυὸ ξένοι ἡ ὠραία Ἑλένη βγήκε ἀπὸ τὸ μυσχοβοημένο τῆς δωμάτιο, ὅμοια μὲ τὴ θεὰ Ἀρτέμιδα. Ἀμέσως οἱ ὑπηρέτες τῆς τὴν περιστοιχίσαν καί τῆς ἔδωσαν μιὰ χρυσοποίκιλτη ἔδρα γιά νά καθῆσθαι.

Τότε ἐκείνη, δείχνοντας στὸν Μενέλαο τὸν Τηλέμαχο, τοῦ εἶπε:

—Θεῖε Μενέλαε, ξέρεις σὲ ποιά ράτσα ἀνήκει ὁ ξένος μας; Ἄν δὲν γελιέμαι, εἶνε ὁ γυιὸς τοῦ συνετοῦ Ὀδυσσεῖα πού ὁ πατέρας του τὸν ἄφησε, παιδάκι ἀκόμα, στήν πατρίδα του γιά νὰ μιν νά πολεμήσῃ στήν Τροία γιά μὲν, τὴν ἐλλεινὴ γυναῖκα... Τὰ χαρκτηριστικά του εἶνε ὅμοια μὲ τοῦ πατέρα του.

[Ἀκολουθεῖ]

Ὁ Ἀγαμέμνων